

CECILIA DAVIDSSON • MAYA JÖNSSON

Efter en berättelse av Tove Jansson

MUMINTROLLEN OCH DEN FALLANDE STJÄRNAN

BONNIER
CARLSEN

Grottan

Muminhuset

Ensliga Bergen

Observatoriet

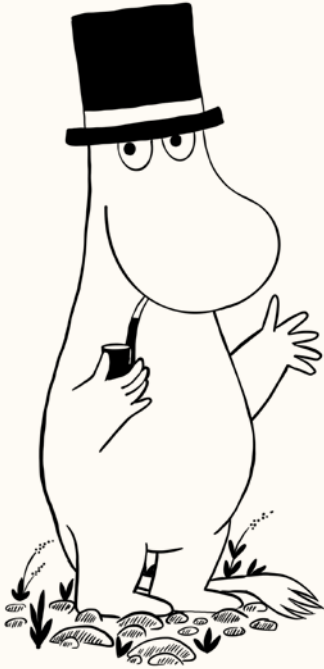
Snusmumrikens
Läger

Några av Mumindalens invånare

Mumintrollet är ett nyfiket och vänligt troll. Han far gärna på äventyr – särskilt om det betyder att han får resa med sin vän Snusmumriken, som han beundrar djupt. Men när äventyren blir alltför skrämmande behöver han sin Muminmamma.

Muminmammans är mjuk på rätt ställen och har handväskan full av torra yllestrumpor, magpulver och karameller. Hon tappar aldrig fattningen, och ser till att knytt och knott i Mumindalen har någonstans att sova om det behövs.

Muminpappan är ett mycket vittberest troll, åtminstone om man frågar honom själv. Emellanåt längtar han ut på vilda äventyr, som de han genomlevde i sin ungdom.

Sniff är mycket lättskrämd och en smula egenkär, men vill aldrig någon illa. Han drömmer om att få äga något riktigt dyrbart, som guld eller ädelstenar ... eller kanske en liten kattunge som bara är hans egen.

Snusmumriken kommer och går som han vill med sitt tält och sin munharmonika. Han vill inte äga något och skattar friheten högst. Varje höst ger han sig av på vandring söderut, men årets första vårdag kommer han åter till sina vänner i Mumindalen.

En morgon i Mumindalen gjorde det lilla djuret Sniff en spännande upptäckt. Han hittade en alldeles ny väg! Den slank in i skogen på ett mörkt ställe och försvann.

Det här ska jag berätta för Muminrollet, tänkte Sniff. Vi måste undersöka den här vägen tillsammans, för ensam vågar jag inte.

Så skuttade han hemåt så fort han kunde.

Mumintrollet höll på att sätta upp en gunga när Sniff kom hem.

– Hej, sa Sniff. Jag har hittat en alldeles egen väg. Den ser farlig ut!

– Hur farlig? frågade Mumintrollet.

– Enormt farlig, svarade Sniff allvarsamt.

De gav sig genast av, över ängarna och upp mot sluttningarna, ända fram till den mörka skogen.

– Här är vägen! skrek Sniff. Nå, vad säger du? Ser den inte farlig ut? Du får gå före.

Mumintrollet gick in i det gröna mörkret, mycket försiktigt. Sniff tassade efter, men det kändes farligt bakom honom.

– Kan vi inte gå bredvid varandra? sa Sniff.

Så gick de tätt bredvid varandra, längre och längre in i skogen. Vägen blev smalare och smalare. Till slut fanns ingen väg alls, bara mossa och ormbunkar.

– Tänk om vi aldrig hittar hem igen, viskade Sniff.

– Tyst lite, sa Mumintrollet. Hör du nånting?

Långt inne bakom träden hördes ett svagt brus.

Vinden var fuktig och luktade trevligt.

